місто майже таке, як хотілось його відлучити.

обезранені пальці судомно курличуть на схід.

відпочити б від неба, допоки покришиться лід

і облатки боліт відобразять зірки нарочито.

чи покажу миритись, чи може ладнати похід –

все одно їм корона, а іншим корони лічити.

недоперчений птах візантії, що звався учитель,

в тому небі насправді не міг засколобити слід.

за варшавою сходяться інші – їм денце варшав.

ці вершини насправді вошиві на їхніх європах:

щу смердить голосніше, ніж репаве слово душа?

я б коня повернув по болотах, де сивіє сопух.

тільки влади давно вже неміряно в нинішніх совах.

булава на засовах і небо прогризла іржа…